

MÓSER ZOLTÁN

Pannon sóhaj

Egy holland újságíró hölgy óhajára és kívánságára az én Ladámmal négyen indultunk el, és kerestük fel a *Magasiskola* helyszínét. Oda kirándultunk, ahol Mészöly kisregénye játszódik, ahol a filmet is forgatták. (Könyvet szerettünk volna hármásban csinálni a solymászatról és a sólymokról, de csak az Ex-Symposion egyik száma jött össze nagy nehezen 1995-ben.)

Először Kenderesre mentünk, Lelovits Györgyhöz (alias Lilikhez), a kisregény (akkor már idős) főhőséhez, vele a Hortobágyra (Ohatra), onnan vissza másnap Zemplénbe. (Ez a másnapi út, ott derült ki, teljesen fölösleges volt. Sem sast, sem fiókat sehol nem láttunk.)

Ha a negatívok nem őrizték volna meg az egyes helyszíneket, az arcokat, talán én sem hinném, hogy ez valóságban megtörtént, mert aznap minden olyan különös, ködszerűen homályos volt, mint egy álom elmosódó képei.

Például ez a kép is egy aznapi álom részlete lehetne, mert olyan abszurdnak és rendkívülinek tűnt, amit útközben vettem észre, egy patak hídja mellett. Véletlenül, a visszapillantó tükörben: ezért egy-két perc múlva álltam csak meg, és tolattam vissza.

Amikor kiszálltunk és közeledtünk ehhez a különös emlékhöz, az első gondolatunk az volt, hogy ez az ókori, római dombormű hogy került ide a Hortobágy közepére? Soha nem hallottunk róla!

Ahogy látszik, a latinul tudó Szörényi mutatja is a feliratot, de hogy mit olvasott ki, vagy olvasott le nekünk, arra már nem emlékszem.

A kép azt nem mutatja – de az emlékeimben előhívódott az összes csodálkozó arc –, ha magamat is oda sorolom, mind az öt ember megdöbbent arckifejezését.

Jó író tollára volna szükségem ahhoz, hogy pontosan és jól érzékeltessem a csendet és a csend suttogását. Most, hogy az asztal mellett ülök, egy sóhajt hallok. És ezt én itt Bicskén most rögzítettem magamban, de talán ezeket a sorokat olvasva és a képeket nézve meghallja ezt a sóhajt Alsó-Pannónia központjában lakó Szörényi László is, aki észrevétlenül 70 éves lett.

